

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Ndc/16/2019
Identifikačné číslo spisu:	8418201179
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8418201179.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L. F. M., advokátky so sídlom v G., Š. XX, IČO: 42 027 047, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody s príslušenstvom, vedenom Okresným súdom Kežmarok pod sp. zn. 2C/20/2018, o návrhu žalobkyne na prikázanie sporu Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, takto

rozhodol:

Návrhu žalobkyne na prikázanie sporu vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 2C/20/2018 Okresnému súdu Liptovský Mikuláš **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Kežmarok listom z 25. novembra 2019 predložil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o návrhu žalobkyne na prikázanie sporu Okresnému súdu Liptovský Mikuláš z dôvodu vhodnosti (§ 39 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C. s. p.“). Návrh odôvodnila svojou právnou neistotou, pretože nemôže vylúčiť neodškriepiteľnú lojalitu, súdržnosť, empatiu, rešpekt a logizmus vyplývajúci z toho, že v žalobe menovala vplyvné a nadriadené osoby sudcom, ktorí majú daný spor rozhodovať.

2. Žalovaná sa k návrhu žalobkyne na prikázanie sporu inému súdu z dôvodu vhodnosti nevyjadrila.

3. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie návrhu na prikázanie sporu (ako súdu najbližšie spoločne nadriadenému spor prejednávajúcemu súdu a Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, ktorému sa má spor podľa návrhu žalobkyne prikázať), je daná a dospel k záveru, že návrh nie je opodstatnený.

4. Podľa § 39 ods. 2 C. s. p. na návrh ktorejkoľvek zo strán možno spor prikázať inému súdu tej istej inštalácie aj z dôvodu vhodnosti.

5. Predpokladom prikázania sporu inému súdu podľa odcitovaného § 39 ods. 2 C. s. p. (z dôvodu

vhodnosti) je existencia okolností, umožňujúcich hospodárnejšie a rýchlejšie prejednanie sporu iným súdom než tým, ktorého príslušnosť na prejednanie a rozhodnutie bola určená na základe zákonných kritérií príslušnosti, existujúcich tu v čase začatia konania a zakladajúcich príslušnosť až do skončenia konania (takže tu v skutočnosti ide aj o prielom zásady „perpetuatio fori“, čiže trvania príslušnosti, zakotvenej v ustanovení § 36 ods. 2 veta za bodkočiarkou C. s. p.). Prejednávanie a rozhodovanie sporov súdmi, ktoré sú na ich prejednanie vecne i miestne príslušnými, je teda zákonom výslovne ustanoveným pravidlom a prípadné prikázanie (delegácia) určitého sporu inému súdu len výnimkou z takéhoto pravidla, ku ktorej uplatňovaniu treba pristupovať reštriktívne (aby bola zachovaná podstata, že tu ide o výnimku a aby sa teda sama výnimka nestala pravidlom). Ak by totiž na to povolaný súd prikázal spor inému súdu podľa § 39 ods. 2 C. s. p., hoci by tu pre takéto rozhodnutie neboli podmienky, porušil by tým aj ústavne zaručené zásady, podľa ktorých 1/ nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a 2/ príslušnosť súdu ustanoví zákon (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov). Práve so zreteľom k charakteru delegácie (ako výnimky z pravidla, že spor prejednáva a rozhoduje súd, ktorého príslušnosť vyplýva zo zákonom stanovených kritérií) musí mať potom aj dôvod delegácie vždy výnimočný charakter.

6. Dôvodmi vhodnosti pre prikázanie sporu inému súdu môžu byť len také okolnosti, ktoré umožnia hospodárnejšie, rýchlejšie alebo po skutkovej stránke spoľahlivejšie a dôkladnejšie prejednanie (a logicky tiež rozhodnutie) sporu iným ako príslušným súdom. Úvaha o vhodnosti delegácie preto zahŕňa posúdenie sporu i pomerov strán sporu, pričom na pomery strany sporu, ktorá delegáciu navrhuje, možno prihliadnuť, len ak ich zohľadnenie nebude mať negatívny dopad na druhú stranu sporu. Rozhodne nie zanedbateľný význam pri posudzovaní existencie dôvodov pre uplatnenie opisovanej výnimky z pravidla potom samozrejme má i stanovisko druhej strany sporu.

7. Najvyšší súd po preskúmaní veci predloženej mu na rozhodnutie dospel k záveru, že v tomto konaní nie je žiadna taká okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že ktorýkoľvek iný súd spor prejedná hospodárnejšie. Takouto okolnosťou bez ďalšieho nie je (nemôže byť) domnienka žalobkyne, že je v právnej neistote. Hospodárnosť konania a jeho rýchlosť, ktorá sa má v prípade nevyhnutnosti (zistenia dostatočných dôvodov na uplatnenie výnimky z pravidla „perpetuatio fori“) zabezpečiť prikázaním sporu inému súdu, však vo svojej podstate (ako jeden zo základných princípov civilného sporu zakotveného v Čl. 17 C. s. p.) nespočíva v domnelej nespravodlivosti, ktorá sa žalobkyni javí ako opodstatnená. Tá sa môže odstrániť až v rámci preskúmania rozhodnutia vydaného súdom, v prípade ktorom má „nespokojná“ strana sporu právo podať odvolanie, prípadne dovolanie voči takému rozhodnutiu. Žalobkyňou uvádzaný dôvod preto pri posudzovaní okolností prikázania sporu inému súdu neobstoí; nevyhovuje podmienke hospodárnosti a rýchlosti konania najmä, ak ani inú skutočnosť odôvodňujúcu rýchlosť a efektívnosť konania neuvádza.

8. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky prikázania sporu inému súdu z dôvodu vhodnosti v zmysle § 39 ods. 2 C. s. p. Návrhu žalobkyne preto nevyhovel.

9. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.